

РЕШЕНИЕ

№ 5770

гр. София, 13.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 71 състав,
в публично заседание на 28.09.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **7318** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба от [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район Л., [улица], представлявано от управителя П. П. С., действащо чрез Адвокатско дружество „П. и Й.“, Булстат[ЕИК] и адв. Р. И. И., САК Съдебен адрес: гр. С., [улица], ет. 2, офис 3я против: Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-4332-003862 от 16.06.2021 г., издадена от Р. Б. Н.-полицейски инспектор към СДВР - Отдел „Пътна полиция“, с която на основание чл. 171, т. 2А б.“А“ от ЗДвП по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство за срок от 6 месеца .

В жалбата е посочено, че оспорената заповед е незаконосъобразна и неправилна и се иска да бъде отменена изцяло. Твърди се още, че са налице конкретни основания за отмяната на процесната заповед, сред които липса на компетентност, нарушение на материалния закон и съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

В съдебно заседание жалбоподателят „Г.“ 5 Е., редовно призован, се представлява от адв. Й. Адв.Й. моли съдът да уважи жалбата по съображения, изложени в същата.

Моли за срок за писмени бележки. Претендира разноски, за което представям списък.

Ответникът Р. Б. Н., редовно призван, се представлява от юрк.Г.. Юрк.Г. моли съдът да остави без уважение жалбата като неоснователна и недоказана по съображения, изложени в писмения отговор. Представя писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна СДВР – редовно призвана, не изпраща представител.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Съдът, след като се запознал с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

От събраните по делото доказателства се установява, че полицейски орган при отдел „Пътна полиция“ - СДВР е съставил Акт за установяване на административно нарушение, серия ГА с бл. № 309324, за това че на 04.06.2021г. около 04.50 часа, в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица]и преди кръстовището с [улица], лицето Н. А. Ц. управлявал лек автомобил „М.“ Г 63 А., с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на дружество [фирма], като водачът не притежавал свидетелство за управление на МПС. Съставен е АУАН и въз основа на него е издадена и процесната заповед за налагане на ПАМ. Запознавайки се с констатациите в акта, административният орган приел, че са налице предпоставките на чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП за налагане на принудителна административна мярка на собственик, чието МПС е управлявано от лице, което не притежава СУМПС /неправоспособно/ и е наложил ПАМ-Прекратяване на регистрацията на ППС за срок от шест месеца, в конкретния случай, видно от фактическото описание на административното нарушение, административният орган е приел наличието на втората хипотеза на законовата разпоредба.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, Заповед за ПАМ е връчена лично на жалбоподателят, който има правен интерес от оспорването, и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съдът счита, че неправилно е приложена разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП. За налагането на принудителна административна мярка прекратяване на регистрацията на ППС, правната норма изисква наличието на една от следните предпоставки: 1) управляване на лек автомобил от правоспособен водач, който не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или 2) след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или 3) свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс. Спори се управлявало автомобил марка „М.“, модел „Г 63 А.“, с рег. [рег.номер на МПС] , било ли е правоспособен водач или не.

Съдът счита, че водачът е притежава валидно свидетелство за управление на МПС,

издадено при условията на Конвенцията за движението по пътищата, подписана в Ж. на 19 септември 1949 г. (необнародвана, ратифицирана с Указ № 445 от 1962 г. - Изв., бр. 88 от 1962 г.).

В разпоредбата на чл.161 от ЗДвП са посочени случаите, в които Свидетелство за управление на моторно превозно средство, издадено в друга държава, е валидно на територията на Република България за категорията, за която е издадено, а именно:

1. държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата и свидетелството отговаря на изискванията на приложение № 6 към конвенцията;
2. държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Споразумението между страните по С. договор относно статута на техните въоръжени сили при условията на чл. IV, буква "а" от него;
3. свидетелството е придружено от легализиран превод на български език;
4. свидетелството е международно и отговаря на изискванията на приложение № 7 към Конвенцията за движението по пътищата;
5. свидетелството е издадено от държава членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария.

Правилата за валидността и признаването в България на свидетелство за управление на МПС (СУМПС), издадено от чужди държави, са уредени в Закона за движението по пътищата, както и от няколко международни договора Ж. конвенция за движение по пътищата от 1949 г., Виенска конвенция за движение по пътищата от 1968 г. и Споразумението между страните по С. договор относно статута на техните въоръжени сили. Тези международни договори са обнародвани, ратифицирани и влезли в сила за България. В Закона за движението по пътищата са предвидени ограничения по отношение на български граждани и чужденци, дългосрочно пребиваващи в България, притежаващи признато за валидно чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария. Ограничението се отнася до срока (3-месечен), в който посочените лица имат право да управляват в България с чуждестранното свидетелство, отговарящо на изискванията за валидност съгласно приложимия за него режим.

Дори да се приеме, че в настоящия случай, свидетелството за управление не отговаря на изискванията на приложение № 6 към конвенцията за движението по пътищата - на осн. чл. 161, т. 1 от ЗДвП, следва да бъде изрично посочено от органа, защо същото не отговаря на изискванията за валидност, придружено ли е било същото с превод или не, или е била налице друга хипотеза, единствено в процесната заповед е бланкетно посочено, че жалбоподателят не притежава съответно свидетелство за правоуправление.

Отделно от това не е взет предвид факта, че лицето, управлявало МПС-то е български гражданин. Разпоредбата на чл. 162, ал. 1, предвижда, че българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за

Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната. От процесната ЗППАМ е видно, че тя е издадена на 16.06.202 г. По делото са събрани доказателства, от които става ясно, кога е влязъл на територията на страната жалбоподателят и това е 29.04.2021 г. или по-малко от 3 месеца от влизането му в Р. България и същият е имал право да управлява МПС с това свидетелство.

Според чл. 150 от ЗДвП, всяко пътно превозно средство, което участва в движението по пътищата, отворени за обществено ползване, трябва да се управлява от правоспособен водач, освен когато превозното средство е учебно и се управлява от кандидат за придобиване на правоспособност за управление на моторно превозно средство по време на обучението му по реда на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 3 и при провеждането на изпита за придобиване на правоспособността по реда на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 4.

В този смисъл, в чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП е посочено, че за да управлява моторно превозно средство, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него превозно средство. Съответно, според чл. 177, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, наказва се с глоба от 100 до 300 лв., който управлява моторно превозно средство, без да притежава съответното свидетелство за управление или то е отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 от закона.

Цитираните правни норми, показва, че правоспособния водач е този, който удостоверява това си качество със съответното свидетелство за управление на МПС. Несъмнено е, че „свидетелство“ по смисъла на чл. 177, ал. 1, т. 2 от ЗДвП е „валидното“ свидетелство по чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП., а „валидното“ свидетелство е това, което удостоверява правата на водача, в указания в същото срок, доколкото според разума на чл. 151, ал. 9, изр. последно, предложение първо от ЗДвП, подмяна на свидетелство за управление на моторно превозно средство се извършва при изтичане срока на валидност.

Става ясно, че неправопособен е водача, който няма, „валидно“ свидетелство за управление. Самото нормативно наименование „свидетелство“ на документа за управление на МПС, еднозначно сочи, че предназначението на този официален документ е да „свидетелства“ за правоспособността на лицето по отношение на което е издаден (разбира се и за срока в който тази правоспособност е налична по отношение на титулярат на документа).

Предвид обстоятелствата доказани по безспорен начин в хода на съдебното производство, на първо място, че водачът притежава валидно до 27.06.2023 г. свидетелство за управление на МПС № Т9438-62719-10627, издадено от О., К. и на следващо, че същият е влязъл на територията на Република България на 29.04.2021 г., т.е. към момента на установяване на твърдяното административно нарушение, не е изтекъл 3-месечният срок предвиден в разпоредбата на 162, ал. 1 от ЗДвП, съгласно която български граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната, може да се стигне до обосновавания извод, че лицето Н. А. Ц. е правоспособен водач,

доколкото същият е български гражданин и е управлявал МПС с чуждестранно национално свидетелство в законоустановения 3-месечен срок. От процесната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка е видно, че тя е издадена на 16.06.2021 г., а от представените самолетни билети се установява, че лицето е влязло на територията на Република България на 29.04.2021 г.

Предвид факта, че процесната заповед притежава всички белези на индивидуален административен акт и въз основа на изричното препращане, приложими са правилата на чл. 21 и следващите от АПК относно производството по издаване на индивидуални административни актове. В производството по издаване на оспорвания акт са нарушени някои от регламентираните императивни правила.

Едно от задълженията, което е предвидено за компетентния орган съгласно чл. 35 АПК, е индивидуалният административен акт да бъде издаден след като са изяснени фактите и обстоятелствата от значение за случая, а също така да се обсъдят предложенията и възраженията на заинтересованите граждани и техните организации. Административният орган е постановил заповедта, с която е приложена принудителна административна мярка, без да е изяснил фактите и обстоятелствата от значение за случая, в нарушение на служебното начало, водещ принцип в административния процес и в нарушение на принципа на истинност. Доказателствената тежест се носи от административния орган, като той е длъжен да издири и събере всички доказателства, нужни за пълното изясняване на фактите и обстоятелствата от значение за случая. Допуснато е нарушение и на основния принцип по чл. 9, ал. 2 АПК. Административният орган не е упражнил правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо с допустимите от закона средства. С оглед на обстоятелствата посочени по-горе, може да се направи обоснованото заключение, че административният орган е допуснал съществено нарушение на процесуалния закон, поради това, че не е изпълнил императивно задължение, установено в интерес на заинтересованите лица, правото на защита на които бива преградено, а фактичката обстановка, посочена от административния орган при издаването на процесната заповед, не съответства на действителното положение и това от своя страна има за последица недоказаност на фактическите основания, послужили за издаване на заповедта.

Доказателства в проведеното административно производство, че водачът Н. Ц. не е правоспособен не са събрани и в този смисъл фактичката обстановка е останала неизяснена. Органът по контрола на движението по пътищата е следвало преди да се произнесе да установи по безспорен начин, че лицето не притежава валидно свидетелство на управление на моторно превозно средство от съответната категория. Доказателство, оборващо неправилния извод на административния орган е книжката, издадена от О., К., удостоверяваща факта, че Н. Ц. е правоспособен водач до 2023 г. Ако административният орган, приложил принудителната административна мярка, е считал същото за невалидно, е следвало да изложи съображенията си за това в оспорения акт, което не е сторил.

Съобразно служебното начало в административния процес, административният орган, е следвало да събере всички необходими доказателства, за да изясни релевантните факти и обстоятелства, да извърши надлежна проверка и преценка, едва след което да издаде административен акт. Необсъждането от административния орган на дадените

обяснения по случая е довело до неизясняване на факти от значение за характера на извършеното нарушение.

Като индивидуален административен акт по смисъла на 21, ал. 1 от АПК, каквато безспорно е процесната заповед, същата следва да отговаря на изискванията на чл. 26, 34 и 35 АПК. Заповедта е издадена без да са изяснени всички факти и обстоятелства от значение за случая, с което е нарушена нормата на чл. 35 АПК. На жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка, без да е установено дали той действително е допуснал собствения му автомобил да се управлява от неправоспособен водач.

Въз основа на всичко посочено по-горе може да се стигне до обосноваването на заключението, че процесната заповед за прилагане на принудителна административна мярка е издадена при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в нарушение на материалноправните разпоредби, целта на закона и следва да бъде отменена.

При този изход на спора жалбоподателят има право на разноски в производството, такива са своевременно заявени и се претендира държавната такса в размер на 50 лв. Така мотивиран и на основание чл.172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София -град, III отделение, 61 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район Л., [улица], представлявано от управителя П. П. С., действащо чрез Адвокатско дружество „П. и Й.“, Булстат[ЕИК] и адв. Р. И. И., САК Съдебен адрес: гр. С., [улица], ет. 2, офис 3я, Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-4332-003862 от 16.06.2021 г., издадена от Р. Б. Н.-полицейски инспектор към СДВР - Отдел „Пътна полиция“, с която на основание чл. 171, т. 2А б.“А“ от ЗДвП по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство за срок от 6 месеца.

ОСЪЖДА СДВР, да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район Л., [улица], представлявано от управителя П. П. С., сумата в размер на 50 /петдесет/ лева, представляваща направени по делото разноски за държавна такса.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл.172 ал.5 от ЗДвП /редакция ДВ бр.77 от 2018г. в сила от 01.01.2019г./.

СЪДИЯ: